

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Mansuetudo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

heretur ab alio, uti Boves, & Oves, quæ animalia sunt insigniter mansueta, eos qui manu trahunt facile sequentia: ideoque non omnium hæc munera, sed Judæorum tantum esse videbantur: propterea quod illis, tametsi virtutis nihil operarentur, sufficiebat tamen nihil iniqui; agere. Atque huc David cum illud citat Hefychius: *Homines & Jumenta sivos facies, Domine*. Neque sum nefcius, pastores Ovium apud Ægyptios ignominia: cujusdam nota, & pene prophanos habitos, quo nomine Apion ut apud Josephum est, Israeliticos populos appellabat: atque ipsi hoc in historia sacra dissimulant. Sed ut simplicitatem illam vivendi, quæ colligitur tam ex nostra, quam ex antiqua gentium pene omnium memoria, prætereamus (certatim enim scriptores omnes primum hoc humanæ vitæ institutum laudibus omnibus ad coelum ferunt) est & mystica interpretatio, quæ Ægyptii posteriores ii, qui à priscis illis longe desciverant, non pastores ipsos, sed pastorem significatum odio persecuti deprehenduntur. Nam qui corporis incitationibus, ejusque voluptatibus indulgere sibi permiserit, dubio procul hos, qui recta moneant, quadam velut execratione declinabit. Atque id denique erat in causa, ut abolitis jam antiquioribus illis priscorum sacerdotum institutionibus, qui papyro vigitabant, qui castimoniam & synceram animi puritatem amplectebantur, recentiores mox ex otio & opulentia ad delicias & illecebras prolapsi, in quas cursu effusissimo ferebantur, ceperint pastores hujusmodi pariter aspernari & abominationi etiam habere: utpote qui, ait Horatius, nil vellent ab iis audire, nil discere, nil quod agros levare posset, fides offenderentur medicis, amicis irascerentur, si quando eos funesta veteri suffocatione arcere properarent. Sic & Cainus pastorem fratrem, hominem quippe pietati addictum, ferre non potuit, cum ipse terrenis tantum affectibus mancipatus esset. Sic passim etiam nunc probi modestique viri à potentioribus ignominiose accipiuntur, scelesti, imposteres, parasiti, & ambubaiarum collegia in honore sunt, & quæcumque appetierint commoda consequuntur, atque ita demum.

Potores, bibuli, media de nocte Falerni

Oderunt porretæ negantem pocula, quamvis

Nocturnos jures te formidare vapores.

DOCTOR VIRTUTIS. CAP. XIX.

UT vero ad pastores nostros revertamur, pastorem Ovium Ambrosius interpretari videtur discipulorum rationis, doctoremque virtutis. Et ubi scriptum, *filios Arietum Domino offerendos*, Principes Ecclesiarum exponit Eucherius: & Oves intelligit eos, qui simplici, vera, puraque fide pietatem hanc nostram amplectuntur: de quibus Christus, *Oves meæ vocem meam audiunt*, & ad Petrum: *Pasce Agnos meos*. Quo super exclamat Salomon; *Pasce animas pecorum tuorum*: de quibus scriptum est, *Arietes duos in primitiarum sacrificio ad septem Agnos immaculatos, anniculos, & vitulum unum de armento adjici debere*. Præclara quippe mandata diceret Hefychius, & virtutes quas sequi alias velut Oves oportet, ad primam illam oblationem applicandas. Quod vero Aaron pontificalibus jam ornamentis instructus Arietem obtulit in holocaustum, per Arietem, Theologi, ut idem Hefychius, Christum intelligunt immolatum: ille enim ducatum præbere Ovibus euntibus in pasceam, & ad egressum ingressumque: à caulis & in caulis solet: sicut & Christus dux perfectæ conversationis est, à quo videlicet ea sumpsit exordium, atque ideo intrare & exire Ovibus præcipiebat.

INNOCENTIA. CAP. XX.

ANTE alia autem tam Ovis quam Agnus hieroglyphicum est innocentia. Hinc illud apud Cyprianum sapientissime scriptum libro de Livore: *Meminisse debemus, quo vocabulo Christus plebem suam appellet, quo titulo gregem suum nuncupet. Oves nominat, ut innocentia Christiana Ovibus acquætur: Agnos vocat, ut Agnorum naturam simplicem, simplicitas mentis imitetur.*

MANSVETUDO. CAP. XXI.

ET imbellem, purum, simplicem, ac egregie mansuetum hominem, eundemque immaculatum, & pectore candidissimo præditum hieroglyphice significare qui volunt, Agnum pingere consueverunt: id enim mansuetissimum ejus ingenium exposcere videtur. Nam & ipso vocabulo *ovis* puritatem castitatemque significat. Et antiqui sacrificuli auguresque Maximam hostiam ovili pecoris appella-

*Divus ceterarum
curarum
conferat
1079*

*Aries oblationis
quid.*

Apellabant, non ab amplitudine corporis, sed ab animo placidiore. Comprobant etiam hoc sacre li-
 teræ, & nostri servatoris insignis: Agnus, ab omni Christianorum antiquitate summa exceptus vene-
 ratione: de quo fertur illud à priscis vatib. dicitatum, TANQUAM AGNUS. Nam ut Agnum coram
 edente obtulisse, Agnum patibulo applicitum anniversaria nobis commiseratio & ploratus re-
 dente obtulisse, Agnum patibulo applicitum anniversaria nobis commiseratio & ploratus re-
 dente obtulisse, Agnum patibulo applicitum anniversaria nobis commiseratio & ploratus re-
 dente obtulisse, Agnum patibulo applicitum anniversaria nobis commiseratio & ploratus re-

Obi vel
 Agnus in s
 rionibus
 dia.

B in quibusdam venerandis imaginibus picturis Agni digito precursori indicatur, qui receptus
 est in effigiem doni illius optatissimi, quo genus humanum Deo Opt. Max. honestavit: cui Gratia nomen ab
 excellentia quadam indidimus. Ille enim sub eo velamento verum Agnum, ad quem dictata nostrorum veter-
 um respexere, Christum Deum nostrum ostendit. Nos vero figuræ, & descriptiones veterum, prout sunt ve-
 ritatis nota, præsfigurationesq. Ecclesia concessa, honorifice atq. libenter amplectentes, gratissimum tamen do-
 num illud à Deo nobis libenter erogatum præsferimus, ipsam rei veritatem, ut quæ illa veterum distata jam
 adimpleverit admittentes. Ne igitur quod perfectum atq. absolutum est in pœsumtionibus etiam, quæ omni-
 um oculis obijciuntur, describatur, Agnum, qui peccata mundi tollit, CHRISTUM Deum nostrum humana
 post hæc effigie, pro antiquo Agno pingendum esse decernimus: quippe qui per hujusmodi figuram, humilita-
 tem verbi illius quod à Deo processit, intelligamus: memoresq. simus, eum nostri corporis exuvias suscepisse,
 ac perinde cruciatibus affectum morte nobis salutifera decessisse, mundumq. inde redemptum esse, manu
 C quasi prævia doceamur. Quid vero super his Latinus interpres, quid Doctores asserant, alii viderint,
 Decret. de consecratione, distinct. 3. can. sextam sanctam Synodum. Traducere enim mihi religio fuit,
 cum illa jam sint ab Ecclesia recepta. Quin & Ovem pro masuetudine poni passim videas, præcipue
 vero in Evangelica, uti dictum, disciplina, ubi Oves & Hædis segregandæ prædicuntur. Vitam siquidē
 illi peragunt intaminatam, qui masuetudinem amplectuntur, & ab eo, qui mitis est, & humilis corde,
 suscipiunt morum rationem, paratque sunt tanquam Oves ad jugulationem, si sit opus, trahi, ut Do-
 minum imitentur. Sane Ovem Hefychius hominem præ se ferre tradit in Divinis literis, qui simplex
 admodum sit, neminiq. noceat, & à perperam factis abstineat: de quo plura alibi. Hædi vero petul-
 ci sunt atque erratici, qui prærupta quæque rupium, & loca præcipitiis exposta consecantur.

OPULENTIA.

Apuo alios historiae sacre scriptores, Ovis est proventus etiam & feracitatis indicium, cui Græcæ
 dictionis vox ipsa etiam favere videtur. Nam ut pleriq. interpretantur, *ωρεω*, quasi *ωρεω* *ωρεω*
D appellatur, quod rerum earum opulentiam significat quæ ad victum faciunt. Sed ut in ovibus persi-
 stamus (latum enim est *ωρεω* *ωρεω* vocabulum) ubi Hesiodus ait, *μαρναμένους μέλων ενεκε' οϊζονέθραο*
 interpretes ajunt *μηλων ενεκα*, de imperio & opibus debere intelligi: propterea quod Principes o-
 lim pastorem vitam agere soliti sunt. Sane veteres in tanto Oves honore habuere, ut ex iis tantum
 opes fieri existimarent, & pecuniam & peculium inde dicta Jurisconsulti tradunt, ideoque fictum
 Oves lanam olim auream habuisse. Hinc cum Hercules ex Africana victoria nihil præter Oves abe-
 gisset, aurea mala secum asportasse dictus est. *μηλων* enim dicitur Ovis, & ea locutione pomum usur-
 patur. Sunt enim qui scribant, in illis hortis, qui Hesperidū fuisse dicuntur, oleastro tantum proger-
 minari: alii autem cotonea ibi latissime provenire tradunt, eaque à colore aurea nuncupata. Nam
 quæ in manu Herculis pomaria statuuntur in antiquissimis ex ære statuis, cotonea sunt, de quo-
 rum significationibus loco suo inter arbores disseruimus.

FELICI-

